

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, ID DS: qkbaa2n
posta@uouu.gov.cz, uouu.gov.cz

Čj. UOOU-05657/24-6

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 4 a odst. 5 a podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodl o odvolání žadatelky, Mgr. Radomíry Dvořákové, nar. 18. 5. 1963, bytem Balbínova 7, 779 00 Olomouc (dále jen „žadatelka“), proti rozhodnutí Nejvyššího státního zastupitelství, se sídlem Jezuitská 585/4, 660 55 Brno, ze dne 13. 11. 2024, č. j. 1 SIN 95/2024-15, o částečném odmítnutí žádosti o informace ze dne 31. 10. 2024, takto:

V souladu s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, **se rozhodnutí Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 13. 11. 2024, č. j. 1 SIN 95/2024-15, o částečném odmítnutí žádosti, ruší a věc se mu vrací k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

[1] Žadatelka podala dne 31. 10. 2024 prostřednictvím datové zprávy u Nejvyššího státního zastupitelství (dále též „povinný subjekt“ či „NSZ“), žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), adresovanou Ministerstvu spravedlnosti, Krajskému státnímu zastupitelství v Brně, Vrchnímu státnímu zastupitelství v Olomouci a NSZ, v následujícím znění:

„1) Sdělte, pod jakou sp. zn. vedete stížnost na porušení zákona v neprospěch Mgr. Dušana Dvořáka, nar. 12.1.1962 v Olomouci rozhodnutím Okresního soudu v Prostějově dne 13.6.2024, č. j. 3 T 131/2017-2944 a Krajského soudu v Brně dne 26.6.2024, č.j. 5 To 152/2024-2944 (ministerstvo) a pod jakou sp. zn. je konán přezkum a kterým ze tří oslovených státních zastupitelství. Podklady jsem (také já) již podala ministerstvu ve stížnostním řízení na nečinnost v této věci. Stížnost na porušení zákona byla podána 14.8.2024, ne 14.7.2024, jak jsem minule uvedla. Omlouvám se. Současně s tímto podávám stížnost na porušení zákona v neprospěch Mgr. Dušana Dvořáka tvrzením Věznice Břeclav a Okresního soudu v Břeclavi, že nemůže podat žádost o podmíněné propuštění z vězení po 1/3 vykonaného trestu.

2) Dále mi (všichni oslovení) sdělte, jaká zákonná norma do roku 1999 určovala, že pěstitel pěstuje a/nebo nakládá s nelegálním konopím, když limit THC byl zaveden až zákonem o návykových látkách a dále sdělte, jaká zákonná norma toto určovala od roku 1999, kdy je již limit THC v konopí zaveden (zejména mne zajímá zákonná definice vzorku, tzn. určení části rostliny konopí určené k měření obsahu THC a definice reprezentativního vzorku, tzn. kolik kusů rostlin konopí musí být současně měřeno na obsah THC, aby byl výsledek alespoň trochu hodnověrný, když jedna a tatáž odrůda může mít i více než dvacet pět násobně odlišný obsah THC, jak dokládají studie, pročez chce unijní norma měřit z nejméně 50. rostlin, nálezem ústavního soudu zrušená nařízení vlády č. 455/2009 Sb. a č. 3/2012 Sb. určovala nejméně 5 rostlin k homogenizaci, nezávazné metodiky (OSN, ENFSI) určují jako reprezentativní vzorek násobek, čili ze sta rostlin musí být měřen obsah THC z nejméně deseti rostlin současně atd.). Pokud jste přezkumným orgánem, zajisté těmito informacemi disponujete, když jimi ani policie nedisponuje.

3) Dále mi sdělte konkrétní sp.zn. /č.j. řízení o přezkumech našich (nejen našich) stížností na porušení zákona v neprospěch mne a Mgr. Dušana Dvořáka, nar. 12.1.1962 v Olomouci jednáním OS a OSZ v Prostějově a KSZ a KS V Brně, která vede váš úřad od roku 2010 a uveďte, která konkrétní řízení byla předmětem vašeho přezkumu, tzn. uveďte datum a č.j. rozhodnutí okresního a krajského soudu nebo zastupitelství, u nichž bylo namítáno porušení zákona v náš neprospěch, např. v řízení 2 T 104/2010 byly vydány celkem tři rozsudky a ne všechny byly předmětem přezkumu (konkrétně první rozsudek dne 27.10.2010)

4) Dále mi sdělte konkrétní sp.zn. /č.j. přezkumů kárných a trestních podnětů na prostějovské OČTŘ za ublížení na zdraví členů výzkumu Konopí je lék včetně ublížení na zdraví s následky smrti od 1.1.2010 již jednoznačně klasifikovatelné jako porušení: § 149 odst 3, písm. d), odst. 4) a odst. 5) trestního zákoníku, § 400 odst. 1 písm. a) a d) a odst. 2) a odst. 3) a § 401 odst. 1 písm. a), b) e), g) h), i) a j) a odst. 2) trestního zákoníku 149 odst. (týrání, mučení a umučení zejména onkologicky nemocných zabráním terapeutického prostředku-konopí), které policie od roku 2009 dosud vždy bez odůvodnění odložila a od okresního, přes krajské, vrchní a nejvyšší státní zastupitelství a ministerstvo spravedlnosti jsme se nejméně 10x marně domáhali řádného prošetření a podávali na vedoucí okresní, krajské, vrchní a nejvyšší státní zástupce stížnosti a kárné podněty. Tyto podněty podávala řada členů naší rodiny, nejvíce pak Mgr. Dušan Dvořák, ať již jako fyzická osoba, nebo statutární zástupce nebo zmocněnec dále uvedených nevládních organizací, jejichž IČO vám usnadní vyhledávání (lustraci) konkrétních sp.zn. /č.j., tzn. IČ: 706 31 298, European Society of Investors in Natural and Social Sciences Research, z.s.(dříve Společenství podpory vzniku a existence Olomoucké nadace filantropů a mecenášů), dále Ateliér ALF, z.s., IČ: 226 80 101, dále Konopí je lék, z.s., IČ: 227 27 281, dále Art & Body Language Factory, z.s., IČ:227 24 303 (dříve Art Language Factory) a závěrem asociace Cannabis is The Cure, z. s., IČ: 266 70 232, které jsme členy.

5) K otázce sděluji, že před 10. roky nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman asociace Cannabis is The Cure,z.s. slíbil, že prošetří kriminální aktivity justice, která ve všech našich trestních řízeních a řízeních členů asociace tvrdila, že konopí je prekursor, že zákon o návykových látkách nemusí být oznamován Komisi a že nařízení o prekurzorech drog bylo transponováno do zákona o návykových látkách, což jsou tři vědomé lži mající však klíčový dopad na vinu a trest, neboť toto vědomě lhaní nejvyšší a ústavní justice (prvně viz II.ÚS 664/12) znemožňovalo posouzení věci Soudním dvorem EU. Dotaz zní: Bylo/nebylo toto ze strany NSZ prošetřeno? Příkážete to prošetřit?“

(dále jen „žádost“).

[2] Povinný subjekt žadatelku přípisem ze dne 1. 11. 2024, č. j. 1 SIN 95/2024-5, vyzval v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 písm. b) InfZ k upřesnění bodů č. 3 a 5 žádosti s tím, že tyto části žádosti jsou příliš obecné a nelze je tudíž věcně vyřídit.

[3] Povinný subjekt následně žadatelku přípisem ze dne 8. 11. 2024, č. j. 1 SIN 95-2024-7, vyzval v souladu s ustanovením § 17 odst. 3 InfZ k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací požadovaných pod bodem č. 4 žádosti ve výši 600 Kč, jelikož za účelem vyhovění žádosti by bylo potřeba provést lustraci celkem 124 spisů s časovou dotací 3 hodiny.

[4] Žadatelka dne 9. 11. 2024 podala stížnost dle ustanovení § 16a odst. 1 písm. d) InfZ směřující proti stanovené výši úhrady s tím, že má za to, že potřebná lustrace nemůže zabrat déle než půl hodiny. Požádala rovněž, aby jí byl vydán celkový počet podání v kategoriích SIN, NZN a SPR.

[5] Povinný subjekt žadatelce následně přípisem ze dne 13. 11. 2024, č. j. 1 SIN 95/2024-14, poskytl informace k bodům č. 1 a 4 žádosti. K bodu č. 4 žádosti uvedl, že žadatelčinu stížnost ze dne 9. 11. 2024 považoval za změnu žádosti ze dne 31. 10. 2024, neboť se informace požadované v podané stížnosti zásadně lišily od předmětu původní žádosti, přičemž informace tak, jak byly upraveny v žadatelčině stížnosti, nebylo třeba podmínit zaplacením úhrady. K bodům č. 3 a 5 povinný subjekt uvedl, že žadatelka byla vyzvána k upřesnění žádosti.

[6] Povinný subjekt současně vydal rozhodnutí ze dne 13. 11. 2024, č. j. 1 SIN 95/2024-15, jímž žádost v rozsahu bodu č. 2 odmítl s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 a § 2 odst. 1 a odst. 4 InfZ. K tomu uvedl, že do jeho působnosti jakožto povinného subjektu dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ zákon nesvěřil poskytování právních rad nebo zaujímání stanovisek pro osoby vně státního zastupitelství, nadto i k postupu jiných orgánů veřejné moci, rozhodování o tom, jaké úkony jim přísluší provést, nebo určovat, jak správně sestavit reprezentativní vzorek zmíněný žadatelkou. Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory. Přitom právě informace tohoto druhu, které by musely být teprve vytvořeny pro účel jejich poskytnutí žadatelce, byly v daném případě předmětem žádosti. Řízení vedené podle InfZ neslouží k vytváření a zaujímání právních nebo jiných stanovisek, například k tomu, jak by měly v určitých věcech postupovat jiné orgány veřejné moci. Informace, které byly předmětem posuzované žádosti, tedy stanoviska, která by povinný subjekt musel nejprve vytvořit, a vysvětlování postupů jiných orgánů veřejné moci nebo právní úpravy, ani pojmově informacemi ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 InfZ nejsou. Bylo tedy zřejmé, že informace, jež by bylo nutno teprve vytvořit a zaznamenat pouze pro jejich poskytnutí žadatelce, se povinnost poskytnout je podle ustanovení § 2 odst. 4 InfZ netýká.

[7] Žadatelka podala dne 16. 11. 2024 u povinného subjektu prostřednictvím datové zprávy odvolání datované dnem 15. 11. 2024, v němž namítala: „*Pokud je přezkumným orgánem pro zákonnost jednání policie, zajisté těmito informacemi disponuje, když jimi ani policie, vnítr, celníci, policejní prezidium, obecná justice, nejvyšší a ústavní soud nedisponujea současně nejvyšší státní zastupitelství v 11 Tdo 181/2015 uvede, že policie má právně závaznou metodiku danou rozkazem ředitele Kriminalistického ústavu, ten ji ale nikdy nevydal, resp. vydal, ale až 2021 (č.54/2021) a jak justice, tak státní zastupitelství hovoří s klidným svědomím v rozporu s čl. 39 LZPS, že vše je v pořádku, tak budě také na NSZ pijí moc alkoholu, nebo je to sešlost ze zvláštní školy, rozhodně ne zástupce státu, který má jednat ve veřejném zájmu. To že tímto kriminálním jednáním justice v kartelu s exekutivou*

maskují zabití nemocných, aby nebyli soudci a prokurátoři vyšetřováni, to je opravdu hnůj demokracie“.

[8] Žadatelka své odvolání dne 28. 11. 2024 následovně doplnila: „Zasílám vám oběma podklady, a hlavně důkazy důvodnosti přezkumu nejen v prvním bodu dodatku Stížnosti na porušení zákona ze dne 24.11.2024 zaslanému také nejvyššímu státnímu zástupci a důkazy ve Stížnosti na porušení zákona ze dne 17.11.2024 s přílohami Lékaři a Interpelace jako další komplexní důkazy důvodnosti opravného prostředku jak pro NSZ, tak pro Úřad pro ochranu osobních údajů. Pokud by takovými informacemi NSZ nedisponovalo, přičemž o nezákonnosti vědomě konaného jednání odpovědných orgánů včetně justice vědělo a bylo opakovaně informováno, pak se domnívám, že by měl Úřad nařídit NSZ vydat informaci, jak od tzv. sametové revoluce v roce 89 OČTŘ poznaly právně závazným předpisem, že konopí pěstitelů není legální, což nikdo ze státních orgánů neumí odpovědět. A pokud to sdělila justice, vždy lhala. Viz stížnost na porušení zákona ze dne 17.11.2024 Aby bylo nezákonné jednání NSZ doloženo explicitně, pak k tomuto zasílám rozhodnutí ve věci 1SIN 95/2024, aby měl úřad postaveno najisto, že NSZ tvrdí, že nemá informaci k zjištění legality/nelegality konopí“.

[9] Povinný subjekt neshledal důvod pro vyhovění žadatelčinu odvolání postupem dle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), formou autoremedury, a proto dne 29. 11. 2024 zaslal Úřadu žadatelčino odvolání včetně stanoviska a spisového materiálu. Předmětné písemnosti byly úřadu doručeny dne 2. 12. 2024.

[10] Povinný subjekt Úřadu přípisem ze dne 6. 12. 2024, č. j. 1 SIN 95/2024–32, zaslal žadatelčino podání ze dne 28. 11. 2024.

[11] Žadatelka podala dne 11. 1. 2025 stížnost na nečinnost Úřadu při vyřizování jejích odvolání, v níž požadovala zjednání nápravy. Úřad žadatelce odpověděl v rámci přípisu ze dne 14. 1. 2025, č. j. UOOU-05516/24-4, UOOU-05657/24-5.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[12] Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení a k rozhodnutí o odvolání v předmětné věci.

[13] Vzhledem k tomu, že nadřízený orgán povinného subjektu nelze dle kritérií vymezených v ustanovení § 178 správního řádu určit, je v souladu s § 20 odst. 5 InfZ věcně příslušným nadřízeným orgánem NSZ Úřad, který je tak nadán pravomocí k rozhodnutí o žadatelčině odvolání.

III.

Věcné posouzení odvolání

[14] Úvodem lze konstatovat, že lze mít za to, že žadatelčina stížnost ze dne 9. 11. 2024 dle ustanovení § 16a odst. 1 písm. d) InfZ byla povinným subjektem vyřízena v souladu s ustanovením § 16a odst. 5 InfZ v zákonné sedmidenní lhůtě v autoremeduře tím, že žadatelce byly informace k pozměněnému znění bodu č. 4 žádosti povinným subjektem v rámci přípisu ze dne 13. 11. 2024, č. j. 1 SIN 95/2024-14, poskytnuty.

[15] Dle komentáře k InfZ: „Zákonem "předepsané" způsoby vyhovění stížnosti povinným subjektem neumožňují snížení úhrady nákladů. V případě stížnosti proti výši úhrady tedy povinný subjekt může stížnosti vyhovět jen tím, že poskytne požadovanou informaci (zdarma)

nebo žádost rozhodnutím odmítne“ (cit. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 933).

[16] Úřad nemá povědomí o tom, že by žadatelka proti vyřízení bodu č. 4 žádosti povinným subjektem následně brojila, resp. že by brojila proti zúžení předmětu svého dotazu v souladu s požadavkem vysloveným v její stížnosti.

[17] Úřad se proto nebude žadatelčinou stížností směřující proti stanovené výši úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací dále zabývat, jelikož byla povinným subjektem řádně v autoremeduře vyřízena poskytnutím požadované informace v upřesněné podobě.

[18] Dále je třeba zmínit, že povinný subjekt ve výroku napadeného rozhodnutí nad rámec procesněprávního ustanovení, na jehož základě byla žádost odmítnuta (tj. § 15 odst. 1 InfZ), a aplikované hmotněprávní výluky z práva na informace (tj. § 2 odst. 4 InfZ), odkázal též na ustanovení § 2 odst. 1 InfZ, které však neobsahuje výluku z práva na informace. Jedná se pouze o výkladové ustanovení, které tak nebylo potřeba přímo ve výroku napadeného rozhodnutí uvádět. Odkazy na nadbytečná ustanovení činí výrok správního rozhodnutí v nejlepším případě nepřehledným, v nejhorším vnitřně rozporným, což může vést k jeho nepřezkoumatelnosti. S přihlédnutím k této skutečnosti Úřad v zájmu přehlednosti mohl přistoupit k formální změně výroku napadeného rozhodnutí a nadbytečný odkaz na ustanovení § 2 odst. 1 InfZ z něj vypustit, ovšem s ohledem na skutečnost, že věc vrací povinnému subjektu k novému projednání, se takový postup jevil jako nadbytečný.

[19] Odvolání bylo podáno v odvolací lhůtě, tj. je včasné, přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou. Obsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, kdy z jeho obsahu je patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje. Není z něj sice zřejmé, čeho se žadatelka domáhá, lze z něj však dovodit, že žadatelka požaduje, aby byla věc znovu projednána, resp. aby jí byly požadované informace poskytnuty.

[20] Úřad přezkoumal podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

[21] Odvolání je důvodné.

Právní rámec

[22] Podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) *lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*

[23] Podle čl. 17 odst. 5 Listiny *jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.*

[24] Podle ustanovení § 2 odst. 4 InfZ *se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*

[25] Podle ustanovení § 3 odst. 3 InfZ *se informací pro účely InfZ rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*

[26] Dle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ, *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*

[27] Podle § 68 odst. 3 správního řádu *se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

[28] Z judikatury správních soudů k tomuto ustanovení jednoznačně plyne, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo v předmětné věci rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno.

[29] Povinnost správních orgánů řádně odůvodňovat svá rozhodnutí neslouží pouze potřebám přezkumu ze strany nadřízených orgánů či soudů. Odůvodnění slouží především účastníkům řízení, kterým umožňuje náležitě formulovat jejich námitky. Zásadně přitom platí, že z rozhodnutí musí být patrný myšlenkový postup správního orgánu, musí v něm být uvedeny všechny stěžejní argumenty a zhodnocení podkladů rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Do správního spisu je přitom nutno založit listiny a další podklady rozhodnutí, ze kterých povinný subjekt učinil skutková zjištění.

Dotaz na názor dle § 2 odst. 4 InfZ

[30] Z hlediska hmotněprávního může být žádost odmítnuta na základě ustanovení § 2 odst. 4 InfZ, jsou-li splněny dvě podmínky: požadovaná informace u povinného subjektu neexistuje (nebyla vytvořena, resp. zaznamenána ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ, případně v době podání žádosti u povinného subjektu již „neexistuje“) a současně povinný subjekt nemá zákonnou povinnost danou informací disponovat, přičemž ta může být dána nejen výslovně, ale může též nepřímo vyplývat z jiných právních povinností.

[31] Při aplikaci ustanovení § 2 odst. 4 InfZ a odmítnutí žádosti jako dotazu na názor je třeba vyhodnotit obsah žádosti, zda se jedná o žádost o sdělení názoru na určitou záležitost, který má povinný subjekt dle požadavku žadatele teprve zaujmout, a na straně druhé žádost o poskytnutí informace o názoru či stanovisku, které povinný subjekt jako svůj názor již zaujal, resp. tak podle tvrzení žadatele již učinil a ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 zmíněného zákona zaznamenal. Pouze v prvním případě se bude jednat o situaci předvídanou § 2 odst. 4 uvedeného zákona, zatímco v případě druhém bude žádost směřovat k poskytnutí již existující informace, kterou lze poskytnout. Lze tedy shrnout, že z hlediska aplikace ustanovení § 2 odst. 4 InfZ je relevantní to, zda stanovisko bylo zaznamenáno jako informace – pokud ano, nelze toto ustanovení pro odmítnutí žádosti aplikovat.

[32] Pod „dotazy na názory“ se nejčastěji řadí žádosti o poskytnutí právních výkladů a stanovisek. Povinnost poskytovat právní výklady v režimu InfZ neexistuje, povinný subjekt však samozřejmě takové stanovisko zpracovat může a může je i poskytnout, nicméně žadatel se jeho poskytnutí nemůže v režimu InfZ nárokově domoci. Pokud tedy povinný subjekt

obdrží žádost o poskytnutí právního výkladu, podanou žadatelem s přímým odkazem na InfZ, je třeba žádost buď s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 InfZ rozhodnutím odmítnout, nebo žadateli nad rámec povinnosti podle InfZ právní stanovisko poskytnout.

[33] Další typovou skupinou žádostí, které lze podřadit pod dotaz na názor, jsou žádosti požadující „(do)vysvětlení“ postupů či stanovisek povinných subjektů. Takové žádosti jsou často podávány jako vyjádření nespokojenosti s jinou aktivitou povinného subjektu, typicky žádost o sdělení, z jakého důvodu povinný subjekt vydal konkrétní rozhodnutí, proč se v rámci určitého materiálu nezabýval též určitým v žádosti uvedeným problémem, z jakého důvodu nebyl určitým způsobem činný apod. I v těchto případech platí, že povinný subjekt může žadateli „trpělivě vysvětlovat“, může však též žádost odmítnout s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 InfZ.

[34] V případě požadavku, aby povinný subjekt „dokladoval“ vyjádření svých představitelů (tedy aby odůvodnil, z čeho tento představitel při formulaci svého stanoviska vycházel, a aby své vyjádření doložil příslušnými podklady), jestliže žádost adresovaná povinnému subjektu směřuje k poskytnutí informací, o které měl představitel tohoto subjektu opírat své stanovisko, pak takové informace mají být poskytnuty, má-li je povinný subjekt k dispozici, tj. využil-li představitel povinného subjektu při formulaci svého stanoviska informace, které mu povinný subjekt předal. Není však povinen v režimu InfZ „vysvětlovat“ či „odůvodňovat“, proč jeho představitel určitý názor zaujal.

[35] Je přitom třeba zdůraznit, že žádost o informace není specifickým opravným prostředkem, jehož prostřednictvím by měl účastník řízení brojít proti rozhodnutím či postupům správních orgánů, s nimiž nesouhlasí (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014–64, a FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 63, 76-79).

[36] Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2023, č. j. 6 A 64/2021-55: *„Nejvyšší správní soud je toho názoru, že výluka z práva na informace obsažená v § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se týká pouze těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty. Slovem formálně přitom není myšlen žádný formalizovaný postup utváření názoru uvnitř povinného subjektu, nýbrž zachycení názoru (tedy informace) na jakýkoliv nosič. Nedopadá tak na případy, kdy názory povinného subjektu byly zachyceny např. na list papíru, v elektronickém dokumentu atp. (...). Jak dotaz na názor, tak na budoucí rozhodnutí v sobě zahrnuje požadavek na vytvoření (a následné sdělení) příslušného názoru či budoucího rozhodnutí, tj. požadavek na vytvoření nové informace. Ve všech těchto případech tedy nastává specifická situace, v níž žadatel požaduje určitou informaci, která se sice pojmově vztahuje k působnosti povinného subjektu, avšak v okamžiku podání žádosti neexistuje, resp. neexistuje v žadatelem poptávaném stavu, a žadatel se výslovně nebo implicitně domáhá jejího vytvoření [...]. Požadavek žadatele ve smyslu § 2 odst. 4 tedy směřuje do budoucnosti a z jistého hlediska se tak dostává mimo režim [InfZ]. (...) Jestliže se žadatel domáhá stanoviska, které již bylo (dle tvrzení žadatele) zaujato, a pokud povinný subjekt toto stanovisko skutečně zaujal a zaznamenal, pak přestože se jedná o jeho názor na určitou záležitost, nebude možné uplatnit § 2 odst. 4 a zaujaté stanovisko bude třeba poskytnout. Naopak pokud vyžádané stanovisko dosud zaujato nebylo (tedy informace nevznikla), avšak žadatel se domnívá, že ano, směřuje žádost k poskytnutí neexistující informace a žádost bude třeba z tohoto důvodu odmítnout. Pokud však žadatel požaduje, aby takové stanovisko bylo k podané žádosti teprve zaujato, pak se skutečně jedná o dotaz na názor a žádost bude vyřizována dle § 2 odst. 4. (...) Informační povinnost nastává*

pouze v případě informací reálně existujících. Oproti obecnému vnímání pojmu informace je tedy zákonné (...) pojetí užší, neboť se vztahuje pouze na takovou informaci, která skutečně existuje, je zaznamenána a je v dispozici povinného subjektu (...). Soud tedy dává zapravdu žalobci, že názor může být zdrojem informace, nicméně může tomu být jen v určitých případech, kdy povinný subjekt svůj určitý názor či stanovisko již zaujal“.

[37] Z uvedených premis vycházel Úřad při posuzování předmětné věci.

Aplikace na předmětný případ

[38] Úřad nejprve považuje za vhodné konstatovat, že je nadřízeným orgánem NSZ pouze v řízeních dle InfZ. Jako takový není nadán pravomocí ani působností, aby mohl jakkoliv zasahovat do činnosti NSZ nad rámec kontroly řádného plnění jeho informační povinnosti na základě ustanovení § 16, § 16a nebo § 16b InfZ, či tuto činnost jakkoliv hodnotit. Úřad může v nyní projednávaném případě pouze přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí a postup povinného subjektu v řízení o žadatelčině žádosti, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a to v souladu s dikcí InfZ a správního řádu. Úřadu tak jakožto nadřízenému orgánu pouze v řízeních dle InfZ nepřísluší, aby NSZ cokoliv přikazoval činit mimo agendu tohoto zákona.

[39] Dále NSZ je jakožto povinný subjekt dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ povinno k žádosti dle InfZ žadatele informovat o své činnosti, resp. poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti. Pakliže měl povinný subjekt za to, že se žádost jeho působnosti netýká, mohl ji odložit s odkazem na ustanovení § 14 odst. 5 písm. c) InfZ. To ovšem neučinil, když žádost místo toho s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 InfZ odmítl jakožto dotaz na názor. K tomu byl samozřejmě oprávněn. Je totiž pouze na povinném subjektu, jaký způsob vyřízení podané žádosti zvolí.

[40] Úřad však *orbiter dictum* dodává, že má s ohledem na okolnosti případu za to, že nelze konstatovat, že by se žadatelčina žádost netýkala působnosti povinného subjektu. S ohledem na doktrinální a judikatorní široký výklad pojmu „působnost povinného subjektu“ je totiž třeba mít za to, že pakliže má povinný subjekt určitou informaci k dispozici, tato se vztahuje k jeho působnosti, resp. lze ji dle InfZ poskytnout.

[41] „V tomto smyslu pak samozřejmě není ve vztahu k informační povinnosti povinných subjektů rozhodné, zda byla požadovaná informace (používaná povinným subjektem a mající vztah k jeho činnosti) povinným subjektem vytvořena, nebo ji tento získal z jiného zdroje (...). **Určité obsahové rozšíření pojmu působnost podal NSS v rozsudku č. j. 6 As 38/2015-51, když dovedl jakousi specifickou presumpci s tím, že disponuje-li povinný subjekt fakticky určitou informací, lze předpokládat, že se týká jeho působnosti** ("Existence určité informace a její dispozice povinným subjektem totiž nasvědčuje tomu, že tato informace se vztahuje k působnosti povinného subjektu. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že orgány veřejné moci mají podle § 2 odst. 1 SvInf povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, a nikoliv pouze informace, ohledně nichž je působnost přímo dána. Proto pojem „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“ je širší a zahrnuje i případy, kdy určitá věc sice přímo nenáleží do působnosti povinného subjektu, nicméně s jeho zákonem vymezenou působností přímo či alespoň nepřímo souvisí. **Proto pokud povinný subjekt s požadovanou informací disponuje, tak lze předpokládat, že tato informace se k jeho působnosti určitým způsobem vztahuje.** V souvislosti s ústavně zaručeným právem na informace je třeba vycházet z imperativu, že povinný subjekt je povinen poskytnout všechny informace, které má objektivně k dispozici, a to tím spíše, vztahují-li se k jeho

působnosti, resp. pokud s jeho působností a posláním nejsou zcela v rozporu. Pokud tedy ve sféře povinného subjektu informace existují a jsou k dispozici, je třeba vycházet z domněnky, že se k jeho působnosti vztahují.”)“ (cit. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 43–44; zvýraznění doplněno Úřadem).

[42] Jelikož má Úřad za to, že určitou informací k žadatelkou dotazované problematice povinný subjekt pravděpodobně disponuje (k tomu viz níže), aplikace ustanovení § 14 odst. 5 písm. c) InfZ by tak v projednávané věci se značnou pravděpodobností nebyla namístě.

[43] Vyřizování žádostí dle InfZ nespadá do agendy státního zastupitelství jako takového, nýbrž do agendy správy státního zastupitelství jako jeho orgánu „servisního“. Správa státního zastupitelství přitom nesmí narušovat plnění úkolů vyplývajících z působnosti státního zastupitelství, mezi něž spadá mimo jiné též činnost státního zastupitelství v pozici orgánu činného v trestním řízení nebo dohledového orgánu.

[44] Správa NSZ jakožto povinný subjekt dle InfZ a „servisní“ orgán NSZ přitom není povinna ani oprávněna komentovat nebo hodnotit právní úpravu problematiky měření obsahu THC v konopí nebo působnost či *ad hoc* postupy NSZ nebo ostatních orgánů veřejné moci. Není povinna ani požadované informace pro žadatelku vytvořit nebo obstarat, pokud již nebyly NSZ v minulosti vytvořeny a zaznamenány v podobě předpokládané ustanovením § 3 odst. 3 InfZ. Pouze v takovém případě by bylo lze žadatelčiným požadavkům vyhovět. Úřad má ovšem podezření, že právě o takový případ by se v projednávané věci mohlo jednat.

[45] Žadatelka se pod bodem č. 2 žádosti ve zkratce dotazovala, jakou normou se řídilo určování limitu THC v pěstovaném konopí pro účely trestního stíhání do a po roku 1999.

[46] Úřad má za to, že povinný subjekt by na základě informací obsažených v napadeném rozhodnutí mohl mít na tento dotaz odpověď. Respektive, i přestože se v případě žadatelčina dotazu bezpochyby jedná o požadavek na poskytnutí právního stanoviska, tj. názoru povinného subjektu, je zřejmé, že povinný subjekt k předmětu žadatelčiny žádosti již názor v určité podobě pravděpodobně zaujal.

[47] Povinný subjekt totiž v závěru napadeného rozhodnutí odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu, v níž se soud žadatelkou dotazovanou problematikou zabýval (zvýraznění doplněno Úřadem): *„Je možné dodat, že s předmětem žadatelčiny žádosti souvisí judikatura Nejvyššího soudu, například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2018 sp. zn. 11 Tdo 1455/2018, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2020 č. j. 11 Tdo 1478/2019 - 3016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2022 č. j. 11 Tdo 366/2022 - 150 (...) a rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, na která tato usnesení odkazují“*.

[48] Zmiňované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 11 Tdo 1455/2018, pak odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2015, sp. zn. 11 Tdo 181/2015, na něž odkazuje rovněž žadatelka ve svém odvolání a dle něžž (zvýraznění doplněno Úřadem): *„K dovolání se vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství, který jej považuje dilem za neopodstatněné, dilem za neodpovídající uplatněným dovolacím důvodům. (...) K námitce, že ve věci není splněn základní předpoklad trestnosti jeho činu, neboť v důsledku metodologicky nesprávného posouzení koncentrace účinné látky THC bylo pěstování konopí dovozatelem nesprávně hodnoceno jako nedovolené, je však třeba uvést, že zákon o návykových látkách konkrétní návod, jakým způsobem objem účinné látky zjistit, nestanoví. Zde je však třeba uvést, že stanovení obsahu účinné látky je metodologicky zpracováno normativně na úrovni práva Evropské unie. Lze odkázat na Nařízení Komise (ES)*

č. 2316/1999 ze dne 22. října 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1251/1999 o režimu podpor pro producenty některých plodin na orné půdě, a to ve znění Nařízení Komise (ES) č. 327/2002 ze dne 21. února 2002. Posledně citované nařízení přitom ve své příloze V. vložilo do novelizovaného nařízení č. 2316/1999 novou přílohu XIII., již byla stanovena závazná "Metoda společenství pro kvantitativní určování obsahu delta-9-thc (tetrahydrokanabinolu) v odrůdách konopí". Přestože tato metodika je stanovena primárně pro potřeby regulace v oblasti zemědělství, podstatné je, že jde o exaktní vědeckou metodu sloužící pro stanovení obsahu THC za účelem odlišení "technických" odrůd rostliny konopí. **Z tohoto exaktního normativně stanoveného metodického standardu pak vychází i znalecká metodika Kriminalistického ústavu v Praze, kterou závazně přejímají podřízená pracoviště odborů kriminalistické techniky a expertíz krajských ředitelství policie.** (...) Výhrady dovolatel učinil také k metodice měření obsahu THC, což považuje za základní otázku k posouzení trestnosti jeho jednání, neboť nesprávnou metodou měření bylo pěstování konopí vyhodnoceno jako protizákonné. Argumentace, kterou tuto námitku podkládá, je však zásadně postavena na skutkových výhradách, a to navíc bez konkrétního vymezení pochybení, které při měření mělo nastat. Dovolatel pouze hypotetizuje, že doporučený postup kriminalistického ústavu může, ale nemusí policejní orgán zvolit, přičemž vyslovuje nespokojenost nad stavem legislativy České republiky, která podle něj od vstupu do EU neučinila závaznou normu pro měření obsahu THC v konopí. **Nejvyšší soud tak pouze v souladu s vyjádřením státního zástupce uvádí,** že Nařízení Komise (ES) č. 327/2002 ze dne 21. února 2002, kterým se mění nařízení (ES) č. 2316/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1251/1999 o režimu podpor pro producenty některých plodin na orné půdě, upravuje v příloze XIII. zařazené do přílohy V. "Metodu společenství pro kvantitativní určování obsahu delta-9thc (tetrahydrokanabinolu) v odrůdách konopí". **Ačkoliv zákon o návykových látkách nijak nevymezuje metody postupu měření koncentrace THC v konopí, činí tak právní akt komunitárního práva, ze kterého vychází znalecký postup kriminalistického ústavu a odborných pracovišť provádějících předmětné měření**".

[49] Povinný subjekt k tomu ve své předkládací zprávě ze dne 28. 11. 2024, č. j. 1 SIN 95/2024–24, uvedl: „Povinný subjekt k odvolání konstatuje, že předmětem části žádosti, již se týká napadené rozhodnutí, nebylo vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství citované v odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu z 20. 5. 2015 č. j. 11 Tdo 181/2015 - 121 (...), ale žadatelkou interpretované v rozporu s jeho skutečným zněním, a toto vyjádření ani není úplnou odpovědí na žadatelčiny otázky uvedené v žádosti. Není tedy důvod povinnému subjektu případně vytýkat, pokud je tak odvolání míněno, že zmíněné vyjádření státního zástupce žadatelce neposkytl (tím spíše, že žadatelka touto informací zjevně disponuje), nebo je stavět do protikladu s napadeným rozhodnutím. Lze také dodat, že na citované usnesení odkázal Nejvyšší soud například ve svém usnesení z 13. 12. 2018 sp. zn. 11 Tdo 1455/2018, o němž se povinný subjekt zmínil v bodu 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Povinný subjekt je vázán zněním žádosti a v daném případě nebyla odmítnutá část žádosti ani neúplná, ani nesrozumitelná. Jejím předmětem je názor nebo stanovisko povinného subjektu jednak právní ("jaká zákonná norma určovala"...), ale je možné je charakterizovat současně i jako interdisciplinární ("určení části rostliny určené k měření" apod.). V každém případě by žadatelkou požadované odpovědi musely být teprve nově formulovány a zaznamenány, tedy výsledná informace jako názor, resp. stanovisko nově vytvořena, a to jen pro účel jejího poskytnutí žadatelce. Povinný subjekt při výkonu své působnosti vychází z judikatury, na níž příkladmo odkázal v bodu 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a stanovisko, které po něm požaduje žadatelka, sám nepotřebuje. Byť zásadně

není rozhodné, z jakého důvodu žadatel informace požaduje, nelze v tomto případě přehlédnout také účelovost žádosti. Žádost opomíjí žadatelce známé důvody soudních rozhodnutí týkajících se dané problematiky, je formulována bez přihlédnutí k nim, se zjevným cílem vmanipulovat povinný subjekt do odpovědi fakticky zpochybňující uvedená rozhodnutí a podporující (také) žadatelkou setrvale prosazované mínění, že odsuzující rozsudky v trestních věcech, s nimiž její žádost souvisí, nebyly vydány na základě zákona a byly tedy porušením čl. 39 Listiny základních práv a svobod“.

[50] K tomu je třeba konstatovat, že k účelu podané žádosti lze přihlédnout pouze ve specifických případech (např. při aplikaci ustanovení § 11a či § 8b InfZ), přičemž aplikace ustanovení § 2 odst. 4 InfZ není jedním z nich. Dále i pakliže by zmíněné vyjádření NSZ neobsahovalo úplnou odpověď na žadatelčin dotaz, jednalo by se potenciálně alespoň o informace, jež lze k jejímu dotazu poskytnout. Povinný subjekt je sice vázán zněním žádosti, neměl by však současně hledat důvody, proč podané žádosti nevyhovět. Pakliže lze položené dotazy alespoň do jisté míry na základě existujících a zaznamenaných informací zodpovědět, měl by se o tom povinný subjekt v rámci dobré správy (a v souladu s ustanovením § 12 InfZ) pokusit. Takto poskytnutá odpověď by se žadatelce samozřejmě mohla zdát nedostačující a mohla by proti ní podat stížnost dle ustanovení § 16a InfZ, která by byla předmětem přezkumu.

[51] Dle Úřadu tedy v situaci, kdy existuje záznam vyjadřující se alespoň tematicky k žadatelkou dotazované problematice, nelze v souladu s výše nastíněným právním rámcem, pakliže tato skutečnost není v rozhodnutí povinného subjektu a v přiloženém spisovém materiálu náležitě doložena, bez dalšího konstatovat, že se žádost alespoň nepřímou netýká působnosti povinného subjektu, ani že povinný subjekt nedisponuje jakýmkoliv informacemi k žadatelčině dotazu zaznamenanými ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 InfZ.

[52] Na základě výše citovaného usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2015, sp. zn. 11 Tdo 181/2015 je přitom zřejmé, že NSZ k žadatelkou dotazované problematice již v minulosti určitý postoj zaujalo. Tento názor musí být logicky ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 InfZ zaznamenan. Není však zcela zřejmé, zda povinný subjekt zaujal názor konkrétně a přímo ve vztahu k předmětu žadatelčina dotazu, resp. zda lze žadatelčin dotaz vyslovený v bodě č. 2 žádosti na základě již existujícího stanoviska NSZ zodpovědět. Respektive, Úřad nemá k dispozici vyjádření státního zástupce NSZ, na něž Nejvyšší soud v citovaném rozsudku odkazuje. Nelze tudíž bez dalšího konstatovat, že by na základě informací v něm obsažených bylo lze žadatelčin dotaz zodpovědět, ani zda výše zmiňované vyjádření NSZ obsahuje veškeré dostupné informace k žadatelčině dotazu.

[53] Úřadu tak nezbylo, než napadené rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost a pro nedostatek důvodů, a jako takové jej vrátit povinnému subjektu k novému projednání.

[54] Pro vnitřní rozpornost z toho důvodu, že povinný subjekt na jednu stranu tvrdí, že se věc netýká jeho působnosti a že požadovanými informacemi ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 InfZ nedisponuje, resp. že požadovaný názor dosud nebyl zaujat, a na druhou stranu odkazuje na soudní rozhodnutí, jejichž obsah toto jeho tvrzení ve svém důsledku popírá. Pro nedostatek důvodů proto, že povinný subjekt dostatečně neodůvodnil, z jakého důvodu žadatelčin dotaz nelze zodpovědět.

[55] S ohledem na vady odůvodnění napadeného rozhodnutí a pochyby ohledně zákonnosti aplikované výluky z práva na informace má Úřad za to, že by ustanovení § 16

odst. 4 InfZ v tomto případě nesplnilo svůj účel, resp. že by prostým doplnění odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo jen stěží lze zhojit jeho vadu nepřezkoumatelnosti.

[56] Posouzení vhodnosti aplikace ustanovení § 16 odst. 5 InfZ by vyžadovalo seznámení se stanoviskem povinného subjektu odkazovaným v citovaném usnesení Nejvyššího soudu, které Úřad nemá k dispozici. Lze rovněž uvažovat o tom, že povinný subjekt k předmětu žadatelčiných dotazů disponuje též dalšími informacemi. Úřadu se proto jevílo jako vhodnější postup aplikovat ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, aby povinný subjekt žádost v rozsahu bodu č. 2 znovu posoudil a projednal.

IV. Závěr

[57] Úřad po posouzení napadeného rozhodnutí, souvisejícího správního spisu a postupu, jež vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, dospěl k závěru, že žadatelčino odvolání je důvodné. Úřad shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost a pro nedostatek důvodů. Úřad proto věc povinnému subjektu v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu vrátil k novému projednání.

[58] Povinný subjekt žádost v rozsahu bodu č. 2 znovu projedná a posoudí, zda ji nelze v režimu InfZ zodpovědět. Pakliže bude znovu aplikovat ustanovení § 2 odst. 4 InfZ, pak náležitě odůvodní, na základě čeho má za to, že požadovaný „názor“ dosud nebyl NSZ zaujat a nelze jej proto dle zmíněného ustanovení InfZ poskytnout. Pakliže nesezná, že je namístě žádost odmítnout na základě odlišné výluky, požadované informace žadatelce poskytne.

[59] Jelikož Úřad tímto rozhodnutím o žadatelčině odvolání rozhodl, přičemž jej vyhodnotil jako důvodné, o žadatelčině podnětu k opatření proti nečinnosti ze dne 11. 1. 2025 již samostatně nerozhodoval, neboť je zřejmé, že vydáním nynějšího rozhodnutí byla nečinnost Úřadu odstraněna. Ze strany Úřadu by se tak jednalo o ryze formalistický postup.

[60] S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

Praha 28. ledna 2025

Mgr. Lenka Kopřivová
vedoucí oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1. Mgr. Radomíra Dvořáková, Balbínova 371/7, 779 00 Olomouc, ID DS: g8becxh
2. Nejvyšší státní zastupitelství, Jezuitská 585/4, 660 55 Brno, ID DS: 5smaetu